

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 131

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 28 februarie 2003

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 29 din 28 ianuarie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 167—177 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat	1—4	183. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.489/2002 privind înființarea Agenției Naționale Antidrog	6—7
Decizia nr. 47 din 4 februarie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	4—6	184. — Hotărâre privind transmiterea unui imobil, proprietate privată a statului, din administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“ în administrarea Ministerului de Interne....	7
ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
7. — Ordonanță de urgență pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 121/2001 pentru suspendarea temporară a tuturor procedurilor referitoare la adopțiile internaționale	6	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		93. — Ordin al ministrului sănătății și familiei privind modificarea și completarea ordinului ministrului sănătății și familiei nr. 66/2002 pentru aprobarea Normelor privind obținerea specializărilor și competențelor pentru asistenții medicali și alte categorii de personal sanitar cu pregătire postliceală sau medie	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 29 din 28 ianuarie 2003

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 167—177
din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat**

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Vjorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Aurelia Popa — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 167—177 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat, excepție ridicată de Societatea Comercială „ROMSIT“ — S.A. din București în Dosarul nr. 3.336/2002 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, prin delegat Monica Iancu, constatându-se lipsa părții Industrial Development Corporation of Zimbabwe Limited, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Partea prezentă depune note scrise prin care se solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, considerând că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate ca fiind încălcate, iar cu privire la conținutul notelor scrise depuse în ședință, apreciază că prin acestea se anticipează eventuale interpretări ale instanței de judecată asupra dispozițiilor art. 167—177 din Legea nr. 105/1992, ceea ce nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 iunie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 3.336/2002, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 167—177 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat**, excepție ridicată de Societatea Comercială „ROMSIT” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect cererea formulată de Industrial Development Corporation of Zimbabwe Limited de recunoaștere, cu efecte depline pe teritoriul României, a Deciziei finale din 15 februarie 1999 a Camerei Internaționale de Arbitraj de la Paris, cerere întemeiată pe aceste dispoziții din lege.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține că dispozițiile art. 167—177 din Legea nr. 105/1992, cuprinse în cap. XII secțiunea a IV-a, intitulată „Efectele hotărârilor străine”, încalcă, în ordinea invocării lor, art. 16, 54, art. 20 coroborat cu art. 11 și art. 49 coroborat cu art. 24 din Constituție, precum și art. 6 pct. 1 fraza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În ceea ce privește încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 și 54, se arată că, din ansamblul reglementării criticate, ar rezulta că „hotărârile judecătorești pronunțate în străinătate, inclusiv cele arbitrale beneficiază de un regim mai favorabil decât cel al hotărârilor naționale, creând un regim discriminatoriu în detrimentul acestora din urmă”, întrucât în interpretarea instanțelor de judecată române, „în cazul hotărârilor străine, dreptul de a cere executarea silită nu se naște la momentul în care acestea rămân definitive și devin executorii conform legii statului unde au fost pronunțate, ci la momentul în care hotărârile respective au fost recunoscute pe teritoriul României printr-o hotărâre definitivă și irevocabilă pronunțată de instanța română sesizată cu cererea de recunoaștere”. Potrivit acestei interpretări, „cel interesat poate cere executarea silită a unei hotărâri străine într-un termen foarte îndelungat, sau chiar *sine die*”, pe când punerea în executare a unei hotărâri române este supusă termenului de prescripție de trei ani, care curge de la dobândirea caracterului definitiv și executoriu. Admiterea unei asemenea interpretări generează îngrădirea dreptului la apărare și „o discriminare în favoarea unui național care poate să se apere în fața unei hotărâri române prin invocarea cu succes a excepției prescripției extinctive”, încalcându-se art. 24 și 49 din Constituție. În sfârșit, în opinia autorului excepției, procedura prevăzută de art. 167—177 din legea criticată lasă nereglementată problema termenului de prescripție aplicabil cererilor privind recunoașterea și încuviințarea executării silită a hotărârilor străine pe teritoriul României, astfel că nu se asigură un *termen rezonabil* în soluționarea cauzelor, ceea ce este contrar art. 11 și 20 din Constituție coroborate cu art. 6 pct. 1 fraza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, se arată că, față de prevederile art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privind prescripția extinctivă, dispozițiile Legii nr. 105/1992 „par a crea un regim discriminatoriu”, întrucât „lasă posibilitatea creditorului — subiect de drept străin în majoritatea situațiilor — de a procedea la executarea silită a debitoarei — subiect de drept român — *ad infinitum*”, încalcându-se astfel art. 16, 11 și 20 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167—177 din Legea nr. 105/1992 este neîntemeiată, pentru următoarele considerente: criticile formulate privesc aspecte referitoare la aplicarea legii, ceea ce nu intră în competența Curții Constituționale; pe de o parte, principiul egalității în fața legii îi privește pe cetățenii români, iar pe de altă parte, acesta nu se opune existenței unor regimuri juridice diferite pentru situații diferite; dreptul la apărare, în sens larg, cuprinde totalitatea drepturilor și regulilor procedurale oferite persoanei pentru valorificarea pretențiilor sale sau pentru a dovedi netemeinicia pretențiilor adversarului, iar prescripția extinctivă este o instituție de drept material care excede sferei drepturilor și regulilor procedurale.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate nu încalcă nici dispozițiile constituționale invocate, nici art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece pe teritoriul României, pentru a putea executa silit o hotărâre străină, trebuie îndeplinite, cumulativ, condițiile referitoare la recunoașterea valabilității hotărârii străine și încuviințarea executării silită a acesteia, precum și existența caracterului executoriu al hotărârii, potrivit legii instanței care a pronunțat-o.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 167—177 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat, potrivit cărora:

— Art. 167: „*Hotărârile referitoare la alte procese decât cele arătate în art. 166 pot fi recunoscute în România, spre a beneficia de puterea lucrului judecat, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:*

a) *hotărârea este definitivă, potrivit legii statului unde a fost pronunțată;*

b) *instanța care a pronunțat-o a avut, potrivit legii menționate, competența să judece procesul;*

c) *există reciprocitate în ce privește efectele hotărârilor străine între România și statul instanței care a pronunțat hotărârea.*

Dacă hotărârea a fost pronunțată în lipsa părții care a pierdut procesul, trebuie să constate, de asemenea, că i-a fost înmănată în timp util citația pentru termenul de dezbateri în fond, cât și actul de sesizare a instanței și că i s-a dat posibilitatea de a se apăra și de a exercita calea de atac împotriva hotărârii.

Caracterul nedefinitiv al hotărârii străine, decurgând din omisiunea citării persoanei care nu a participat la proces în fața instanței străine, poate fi invocat numai de către acea persoană.“;

— Art. 168: „Recunoașterea hotărârii străine poate fi refuzată în unul dintre următoarele cazuri:

1. hotărârea este rezultatul unei fraude comise în procedura urmată în străinătate;

2. hotărârea încalcă ordinea publică de drept internațional privat român; constituie un asemenea temei de refuz al recunoașterii încălcarea dispozițiilor art. 151 privitoare la competența exclusivă a jurisdicției române;

3. procesul a fost soluționat între aceleași părți printr-o hotărâre, chiar nedefinitivă, a instanțelor române sau se afla în curs de judecare în fața acestora la data sesizării instanței străine.

Recunoașterea nu poate fi refuzată pentru singurul motiv că instanța care a pronunțat hotărârea străină a aplicat o altă lege decât cea determinată de dreptul internațional privat român, afară numai dacă procesul privește starea civilă și capacitatea unui cetățean român, iar soluția adoptată diferă de cea la care s-ar fi ajuns potrivit legii române.“;

— Art. 169: „Sub rezerva verificării condițiilor prevăzute de art. 167 și 168, instanța română nu poate proceda la examinarea în fond a hotărârii străine și nici la modificarea ei.“;

— Art. 170: „Cererea de recunoaștere se rezolvă pe cale principală de tribunalul județean în circumscripția căruia își are domiciliul sau sediul cel care a refuzat recunoașterea hotărârii străine.

Cererea de recunoaștere poate fi, de asemenea, rezolvată pe cale incidentă, de către instanța sesizată cu un proces având un alt obiect, în cadrul căruia se ridică excepția puterii lucrului judecat, întemeiată pe hotărârea străină.“;

— Art. 171: „Cererea de recunoaștere a hotărârii străine se întocmește potrivit cerințelor prevăzute de legea procedurală română și va fi însoțită de următoarele acte:

a) copia hotărârii străine;

b) dovada caracterului definitiv al acesteia;

c) copia dovezii de înmânare a citației și actului de sesizare, comunicate părții care a fost lipsă în instanța străină sau orice alt act oficial care să ateste că citația și actul de sesizare au fost cunoscute, în timp util, de către partea împotriva căreia s-a dat hotărârea;

d) orice alt act, de natură să probeze, în completare, că hotărârea străină îndeplinește celelalte condiții prevăzute de art. 167.

Actele prevăzute în alin. 1 vor fi însoțite de traduceri autorizate și vor fi supralegalizate, cu respectarea dispozițiilor art. 162. Supralegalizarea nu se cere în cazul în care părțile sunt de acord cu depunerea de copii certificate pentru conformitate.“;

— Art. 172: „Cererea de recunoaștere a hotărârii străine se soluționează pe cale principală prin hotărâre, iar pe cale incidentă prin încheiere interlocutorie, în ambele cazuri după citarea părților.

Cererea poate fi soluționată fără citarea părților dacă, din hotărârea străină rezultă că părătul a fost de acord cu admiterea acțiunii.“;

— Art. 173: „Hotărârile străine, care nu sunt aduse la îndeplinire de bunăvoie de către cei obligați a le executa, pot fi puse în executare pe teritoriul României, pe baza încuviințării date, la cererea persoanei interesate, de către tribunalul județean în circumscripția căruia urmează să se efectueze executarea.

Hotărârile străine prin care s-au luat măsuri asigurătorii și cele date cu executarea provizorie nu pot fi puse în executare pe teritoriul României.“;

— Art. 174: „Executarea hotărârii străine se încuviințează cu respectarea condițiilor prevăzute de art. 167, cât și a celor ce urmează:

a) hotărârea este executorie potrivit legii instanței care a pronunțat-o;

b) dreptul de a cere executarea silită nu este prescris potrivit legii române.

Dispozițiile art. 168 și 169 sunt aplicabile în mod corespunzător și cererii de încuviințare a executării.“;

— Art. 175: „Cererea de încuviințare a executării, întocmită în condițiile prevăzute de art. 171, va fi însoțită și de dovada caracterului executor al hotărârii străine, eliberată de instanța care a pronunțat-o.“;

— Art. 176: „Cererea de încuviințare a executării se soluționează prin hotărâre, după citarea părților.

În cazul în care hotărârea străină conține soluții asupra mai multor capete de cerere, care sunt dissociabile, încuviințarea poate fi acordată separat.“;

— Art. 177: „Pe baza hotărârii definitive de încuviințare a executării se emite titlul executoriu, în condițiile legii române, menționându-se în titlu și hotărârea de încuviințare.“

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste dispoziții de lege contravin, în ordinea invocării lor, art. 16, 54, art. 20 coroborat cu art. 11 și art. 49 coroborat cu art. 24 din Constituție, care prevăd:

— Art. 16: „(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.

(3) Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate de persoanele care au numai cetățenia română și domiciliul în țară.“;

— Art. 54: „Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.“;

— Art. 20: „(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.“;

— Art. 11: „(1) Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.

(2) Tratatelor ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.“;

— Art. 49: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.“;

— Art. 24: „(1) Dreptul la apărare este garantat.

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.“

De asemenea, autorul excepției invocă și încălcarea art. 6 pct. 1 fraza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căreia: „1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.“

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Art. 167—177 din Legea nr. 105/1992, cuprinse în cap. XII secțiunea a IV-a, intitulată „Efectele hotărârilor străine”, reglementează recunoașterea și încuviințarea executării silite a hotărârilor definitive străine pe teritoriul României. În esență, autorul excepției susține că interpretarea acestor dispoziții, în sensul că cel interesat poate cere executarea silită a unei hotărâri definitive străine oricând sau într-un termen de prescripție mai mare decât cel aplicabil hotărârilor definitive și irevocabile pronunțate de instanțele române, contravine prevederilor constituționale ale art. 16, 54, 20, 49 și 24, precum și ale art. 6 pct. 1 fraza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În legătură cu aceste susțineri, Curtea observă că, într-adevăr, executarea pe teritoriul României a hotărârilor judecătorești definitive pronunțate de instanțele străine este supusă unor reguli distincte față de cele privitoare la executarea hotărârilor pronunțate de instanțele de judecată autohtone, deoarece acestea nu sunt opozabile instanțelor românești decât ca elemente de fapt, ce urmează să fie avute în vedere într-o hotărâre judecătorească pronunțată în România. Astfel fiind, hotărârile judecătorești străine pot produce efecte juridice în România numai ca urmare a recunoașterii și încuviințării executării lor, în condițiile stabilite de textele de lege criticate, iar instituirea acestei proceduri este consecința aplicării principiului suveranității naționale. În această lumină, Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție, care consacră

principiul egalității în drepturi pentru cetățenii români și care nu se opune reglementării în mod diferit a unor situații diferite.

Cu referire la invocarea încălcării prevederilor constituționale ale art. 24 privind „Dreptul la apărare”, ale art. 49 cu privire la „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți” și ale art. 54 privind „Exercitarea drepturilor și a obligațiilor”, Curtea constată că aceste dispoziții nu sunt incidente în cauză și, în consecință, critica urmează să fie înlăturată.

De asemenea, Curtea nu poate reține nici susținerea potrivit căreia procedura prevăzută de art. 167—177 din legea criticată lasă nereglementată problema termenului de prescripție aplicabil cererilor privind recunoașterea și încuviințarea executării silite a hotărârilor străine pe teritoriul României, neasigurându-se astfel un termen rezonabil în soluționarea cauzelor, ceea ce este contrar art. 11 și 20 din Constituție coroborate cu art. 6 pct. 1 fraza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pe teritoriul României, executarea hotărârilor străine care nu sunt aduse la îndeplinire de bunăvoie de către cei obligați a le executa se încuviințează, astfel cum prevede art. 174 alin. 1 lit. b) din lege, dacă „dreptul de a cere executarea silită nu este prescris potrivit legii române”. Pe de altă parte, prevederile art. 6 pct. 1 din convenție, care garantează dreptul persoanei de a-i fi examinată cauza într-un termen rezonabil, vizează celeritatea soluționării procesului, iar nu necesitatea stabilirii pentru toate procedurile procesuale a unor termene pentru exercitarea lor.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 167—177 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat, excepție ridicată de Societatea Comercială „ROMSIT” — S.A. din București în Dosarul nr. 3.336/2002 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 ianuarie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 47

din 4 februarie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Costică Creiță în Dosarul nr. 516/C+C/2002 al Tribunalului Vrancea.

La apelul nominal răspunde consilier juridic Florian Simion pentru Societatea Națională a Petrolului „Petrom” — S.A. Sucursala Transpeco București, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Societății Naționale a Petrolului „Petrom” — S.A. Sucursala Transpeco București solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, deoarece

Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii în sensul că Legea nr. 146/1997 este constituțională.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Este menționată jurisprudența Curții Constituționale prin care au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate având ca obiect dispoziții ale Legii nr. 146/1997, întrucât acestea nu au caracter discriminatoriu și nu contravin dispozițiilor constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 iulie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 516/C+C/2002, **Tribunalul Vrancea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 2, 17, 18 și 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Costică Creiță în Dosarul nr. 516/C+C/2002.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră că întreg textul legii privind taxele de timbru este neconstituțional, prin concepție și dispoziții discriminatorii, în raport cu art. 20—21, art. 1 alin. (3), art. 4, 8, 11, 15, 16, 43, 51, 53 din Constituție, precum și art. 22, 23, 25, 28 și 29 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

În mod special, autorul excepției se referă la dispozițiile art. 1, 2, 17, 18 și 20 din Legea nr. 146/1997, arătând că acestea încalcă dispozițiile constituționale ale art. 123—128 privind autoritatea judecătorească, ale art. 20 și 21 din Constituție, precum și prevederile art. 1, 2, 8, 10, 19, 22, 25, 27, 28 și 29 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Potrivit aprecierilor autorului excepției, taxele instituite sunt „discriminatorii, inechitabile, injuste, împovărătoare, împiedicând în mod real accesul la justiție [...]”.

Tribunalul Vrancea consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În argumentarea punctului de vedere exprimat, Guvernul face referire la jurisprudența Curții Constituționale prin care au fost respinse excepții de neconstituționalitate având ca obiect dispoziții ale Legii nr. 146/1997.

Avocatul Poporului consideră, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, relevând totodată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit că „obligarea părților în proces la plata taxei de timbru nu contravine Constituției”. De asemenea, se susține că textele de lege criticate nu au caracter discriminatoriu și nici nu contravin dispozițiilor constituționale, întrucât instituirea taxelor de timbru reprezintă o aplicare a principiului consacrat la art. 53 alin. (1) din Constituție, conform căruia cetățenii au obligația să contribuie prin impozite și taxe la cheltuielile publice”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procu-

rorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din cuprinsul memoriului prin care aceasta a fost motivată, îl constituie dispozițiile Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările ulterioare.

Critica de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 constă în invocarea încălcării dispozițiilor constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 43 privind nivelul de trai, art. 51 privind respectarea Constituției și a legilor, art. 53 privind contribuții financiare, art. 123 privind înfăptuirea justiției, art. 124 privind statutul judecătorilor, art. 125 privind instanțele judecătorești, art. 126 privind caracterul public al dezbaterilor, art. 127 privind dreptul la interpret și ale art. 128 privind folosirea căilor de atac.

De asemenea, autorul excepției a invocat, în susținerea excepției, în corelare cu dispozițiile art. 20 din Constituție, încălcarea prevederilor art. 1, 2, 7, 8, 10, 19, 22, 23, 25, 27, 28 și 29 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

În esență, întreaga motivare a excepției se bazează pe susținerea că prevederile Legii nr. 146/1997 sunt „discriminatorii, inechitabile, injuste, împovărătoare, împiedicând în mod real accesul la justiție”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, deoarece, din analiza comparativă a dispozițiilor constituționale și a celor cuprinse în Declarația Universală a Drepturilor Omului invocate cu cele din textele de lege criticate, nu rezultă existența unor incompatibilități de natură a duce la concluzia că Legea nr. 146/1997 este neconstituțională.

De altfel, Legea nr. 146/1997 a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate.

Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a respins în mod constant excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 146/1997, în ansamblul lor. În acest sens, menționăm, de exemplu, Decizia nr. 82 din 25 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 30 iunie 1999, și Decizia nr. 195 din 23 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 76 din 21 februarie 2000.

De asemenea, prin numeroase decizii, Curtea Constituțională a pronunțat soluții de respingere a excepțiilor de neconstituționalitate formulate cu privire la diferite articole ale Legii nr. 146/1997, inclusiv prin raportare la art. 20, 21, 123 și 125 din Constituție.

În deciziile pronunțate, Curtea a reținut, în principiu, că dreptul privind accesul liber la justiție nu înseamnă gratuitatea acestuia. Dimpotrivă, s-a considerat că instituirea taxei judiciare de timbru este o aplicare a principiului consacrat de art. 53 din Constituție, potrivit căruia „cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice”.

În legătură cu invocarea discriminării cetățenilor față de instituțiile publice scutite de plata taxei judiciare de timbru, în cazul acțiunilor și cererilor care au ca obiect venituri publice, Curtea a reținut, în esență, că această scutire este justificată, în mod rațional și obiectiv, întrucât sumele provenite din taxa judiciară de timbru se fac venit la bugetul de stat, de la care sunt finanțate aceste instituții.

În cauză nu sunt invocate elemente noi de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Sunt, de asemenea, nefondate susținerile autorului excepției, în sensul că dispozițiile legale criticate ar fi con-

trare art. 19, 22, 23, 25, 27, 28 și 29 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. Curtea constată că prevederile acestui document internațional, invocat de autorul excepției, nu au legătură cu cauza.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Costică Creiță în Dosarul nr. 516/C+C/2002 al Tribunalului Vrancea.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 februarie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 121/2001 pentru suspendarea temporară a tuturor procedurilor referitoare la adopțiile internaționale

În temeiul art. 114 alin. (4) din Constituție,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — Termenul prevăzut la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 121/2001 pentru suspendarea temporară a tuturor procedurilor referitoare la adopțiile internaționale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 347/2002, astfel cum a fost prorogată prin

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 123/2002, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2002 și prin Ordonanța Guvernului nr. 16/2003, se prorogă până la data de 1 iunie 2003.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul pentru coordonarea Secretariatului General al Guvernului,
Petru Șerban Mihăilescu
Autoritatea Națională pentru Protecția Copilului și Adopție
Gabriela Coman,
secretar de stat

București, 27 februarie 2003.
Nr. 7.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.489/2002 privind înființarea Agenției Naționale Antidrog

În temeiul art. 107 din Constituție,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 1.489/2002 privind înființarea Agenției Naționale Antidrog, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 956 din 27 decembrie 2002, se modifică după cum urmează:

1. **Alineatul (1) al articolului 3 va avea următorul cuprins:** punerea ministrului de interne.“

„Art. 3. — (1) Agenția este condusă de un președinte cu rang de secretar de stat, subordonat nemijlocit ministrului de interne, numit prin decizie a primului-ministru, la pro-

2. **Alineatul (2) al articolului 7 va avea următorul cuprins:**

„(2) Numărul maxim de posturi stabilit pentru Agenție este de 40, exclusiv demnitarul.“

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministru de interne,
Ioan Rus

Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marian Sârbu
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 20 februarie 2003.
Nr. 183.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea unui imobil, proprietate privată a statului, din administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“ în administrarea Ministerului de Interne

În temeiul art. 107 din Constituție și al art. 11 lit. m) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă transmiterea fără plată a unui imobil, proprietate privată a statului, situat în comuna Brăduleț, satul Brădetu, județul Argeș, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, împreună cu terenul aferent, cu mijloacele fixe și cu obiectele de inventar, din administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“ în administrarea Ministerului de Interne.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilului transmis potrivit art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — Ministerul de Interne va lua măsuri în vederea punerii în siguranță împotriva seismelor a imobilului preluat, în condițiile legii.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministru de interne,
Ioan Rus

Ministrul pentru coordonarea Secretariatului General al Guvernului,
Petru Șerban Mihăilescu
Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Miron Tudor Mitrea
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 20 februarie 2003.
Nr. 184.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilului proprietate privată a statului, care se transmite din administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“ în administrarea Ministerului de Interne

Adresa imobilului	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Caracteristicile tehnice ale imobilului
Comuna Brăduleț, satul Brădetu, județul Argeș	Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“ Poziția 56 din anexa nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 533/2002	Ministerul de Interne	— Suprafața terenului = 1.528 m² — Complex hotelier compus din: 1. clădire hotel cu 56 de locuri, format din 6 niveluri; 2. clădire-anexă formată din 2 niveluri; 3. centrală termică (la parterul hotelului) Valoarea de inventar = 314.907.960 lei — Mijloace fixe = 9.307.414.603 lei 1. construcții = 9.198.505.782 lei 2. dotări = 108.908.821 lei — Obiecte de inventar = 2.114.055 lei

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂȚĂII ȘI FAMILIEI

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății și familiei nr. 66/2002 pentru aprobarea Normelor privind obținerea specializărilor și competențelor pentru asistenții medicali și alte categorii de personal sanitar cu pregătire postliceală sau medie

Văzând Referatul Direcției generale resurse umane, formare profesională, concursuri și examene nr. DB 387 din 17 ianuarie 2003, în temeiul art. 3 pct. 36 din Hotărârea Guvernului nr. 22/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății și Familiei, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății și familiei emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății și familiei nr. 66/2002 pentru aprobarea Normelor privind obținerea specializărilor și competențelor pentru asistenții medicali și alte categorii de personal sanitar cu pregătire postliceală sau medie, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După alineatul (1) al articolului 4 din anexa la ordin se introduce alineatul (2) cu următorul cuprins:

„(2) Asistenții medicali din specialitățile: asistent medical generalist, asistent medical obstetrică-ginecologie, asistent medical pediatrie pot fi încadrați în servicii de radiologie și pot primi autorizație de liberă practică în specialitatea radiologie cu condiția efectuării cursurilor pentru obținerea competenței în radiologie în termen de 2 ani de la obținerea aprobării Ministerului Sănătății și Familiei privind încadrarea în serviciile de radiologie.”

2. După articolul 4 din anexa la ordin se introduce un nou articol, articolul 4¹, cu următorul cuprins:

„Art. 4¹. — Încadrările în serviciile de radiologie a asistenților medicali din specialitățile: asistent medical generalist, asistent medical obstetrică-ginecologie, asistent medical pediatrie, care urmează să efectueze cursuri pentru obținerea competenței în radiologie, se fac numai cu aprobarea Ministerului Sănătății și Familiei, Direcția generală resurse umane, formare profesională, concursuri și examene, la solicitarea motivată a direcțiilor de sănătate publică.”

3. Pozițiile 1, 2 și 3 din anexa la norme vor avea următorul cuprins:

Specialități	Specializări	Competențe
„1. Asistent medical generalist	Obstetrică-ginecologie Pediatrie Geriatrică și gerontologie Psihiatrie Circulație extracorporeală, renală și cardiovasculară Asistență comunitară (ocrotire)	— anestezie-terapie intensivă — urgențe medico-chirurgicale — explorări funcționale — terapie toxicomani — diabet și dietetică — instrumentară (sala de operație) — medicina muncii din întreprinderi — aparate gipsate — stomaterapie — competențe generale*) — radiologie
2. Asistent medical de obstetrică-ginecologie	Medicină generală Pediatrie Asistență comunitară (ocrotire)	— anestezie-terapie intensivă — urgențe medico-chirurgicale — explorări funcționale — neonatologie — planificare familială — competențe generale*) — radiologie
3. Asistent medical de pediatrie	Medicină generală Puericultură Asistență comunitară (ocrotire)	— anestezie-terapie intensivă — urgențe medico-chirurgicale — dializă pediatrică — explorări funcționale — neonatologie — planificare familială — competențe generale*) — radiologie ⁴

Art. II. — Cursurile pentru obținerea competenței în radiologie vor fi efectuate prin Centrul Național de Perfecționare Postuniversitară a Medicilor, Farmacistilor, Altui Personal cu Studii Superioare și Asistenților Medicali, care va elabora planul și programa de învățământ în termen de 30 de zile de la publicarea prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — Direcția generală resurse umane, formare profesională, concursuri și examene și Centrul Național de Perfecționare Postuniversitară a Medicilor, Farmacistilor, Altui Personal cu Studii Superioare și Asistenților Medicali vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății și familiei,

Daniela Bartoș

București, 5 februarie 2003.

Nr. 93.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro